

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i W. w P. Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym :

Przewodniczący SSR Eugeniusz Bosacki

Protokolant Monika Smocikowska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie

z powództwa małoletniej W. O. działającej przez matkę J. N.

przeciwko J. O.

o podwyższenie alimentów

1. Zasądza od pozwanego J. O. na rzecz jego małoletniej córki W. O. podwyższoną rentę alimentacyjną w kwocie po 650 (sześćset pięćdziesiąt) zł miesięcznie począwszy od 17 grudnia 2015 r. płatną z góry do dnia 10 każdego miesiąca do rąk matki powódki J. N. z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat w miejsce alimentów ustalonych w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i W. w P. sygn. IV RC 987/08;

2. W pozostałym zakresie powództwo oddała;

3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

4. Wyrokowi w pkt 1 nadaje klauzulę wykonalności;

5. Nie obciąża strony kosztami sądowymi a koszty zastępstwa adwokackiego każda ze stron poniesie we własnym zakresie.

SSR Eugeniusz Bosacki

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 grudnia 2015 roku małoletnia W. O. działająca przez matkę J. N. reprezentowana przez pełnomocnika adwokat P. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. O. podwyższonych alimentów na rzecz powódki w kwocie 1.200 zł miesięcznie płatnych do dnia 10 każdego miesiąca do rąk matki powódki wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia płatności każdej z rat. W pozwie wniesiono również o zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że od czasu zawarcia ugody w dniu 1 października 2008 r. potrzeby małoletniej powódki znacznie się zwiększyły. Podniesiono, że pozwany J. O. od kilku lat na stałe mieszka i pracuje we Francji, gdzie uzyskuje dochody na poziomie około 1.500 euro miesięcznie, przy czym od dłuższego czasu

pozwany regularnie przesyła samodzielnie lub za pośrednictwem matki alimenty na rzecz córki w kwocie po 100 euro miesięcznie, natomiast na przestrzeni lat jego zaległość z tytułu alimentów wynosi około 14.000 zł. Dalej podano, że małaletnia powódka W. O. ma w chwili obecnej 12 lat i uczęszcza do VI klasy szkoły podstawowej, a we wrześniu 2016 r. zacznie naukę w gimnazjum. Podkreślono, że powódka uczęszcza na szereg dodatkowych zajęć pozalekcyjnych, tj. język angielski, zajęcia artystyczne, naukę gry na gitarze, malarstwo, małaletnia jeździ również konno. Wskazano, że powódka mieszka wraz z matką, młodszym bratem A. D. (ur. (...)) oraz prababcią K. K. w mieszkaniu na Os. (...) w P.. Podano w piśmie, że matka małaletniej J. N. jest zatrudniona w (...) Sp. z o.o. i uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenie na poziomie około 1.700 zł netto miesięcznie. Matka powódki określiła, że koszty utrzymania córki wynoszą około 1.750 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 kwietnia 2016 r. pozwany J. O. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika adwokat O. J. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany podał, że zawyżone zostały koszty utrzymania powódki, w szczególności na wyżywienie, leki, kosmetyki i środki czystości, odzież i obuwie, a także zajęcia dodatkowe. Zwrócono uwagę, że nieprawidłowo zostały wyliczone również koszty utrzymania mieszkania przypadające na powódkę. W piśmie wskazano, że pozwany zatrudniony jest na podstawie umowę o pracę w restauracji w charakterze pomocnika kucharza i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 1.200 euro EUR miesięcznie, praca ta ma charakter sezonowy, gdyż pozwany został zatrudniony na okres od dnia 2 marca 2016 r. do dnia 31 października 2016 r. Pozwany podkreślił, że wszystkie prace wykonywane przez niego we Francji od 2013 roku miały charakter sezonowy, pracował przez dwa, trzy miesiące a następnie wracał do Polski, a przerwy pomiędzy kolejnymi pracami trwały nawet do 5 miesięcy. Podniesiono, że pozwany przebywał wówczas w Polsce i utrzymywał się jedynie z pieniędzy, które wcześniej zarobił we Francji. Pozwany zaznaczył, że mając na uwadze jego dotychczasowy charakter pracy oraz kolejne możliwe przerwy w zatrudnieniu, kwota jaką w rzeczywistości średnio co miesiąc będzie dysponował będzie zawsze niższa niż uzyskiwane wynagrodzenie, gdyż przy braku stałego wynagrodzenia pozwany będzie musiał posiadane środki dzielić na poszczególne miesiące co sprawi, że ich średnia wysokość będzie dużo niższa. Wskazano, że z uwagi na powyższe pozwany nie jest w stanie wywiązywać się ze obowiązku uiszczania co miesiąc alimentów w kwocie wyższej niż 400 zł tym bardziej, że ma na utrzymaniu jeszcze jedno dziecko urodzone (...)

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małaletnia W. O. urodzona dnia (...) jest dzieckiem pochodzącym z nieformalnego związku (...).

Powódka ma obecnie niespełna 13 lat. Od września 2016 r. uczęszcza do I klasy Gimnazjum. Małaletnia W. uczęszcza na dodatkowe zajęcia pozalekcyjne: język angielski, zajęcia artystyczne, naukę gry na gitarze, harcerstwo, jej pasją jest jazda konna. Powódka jest dzieckiem prawidłowo rozwiniętym fizycznie i umysłowo, generalnie zdrowym, nie choruje na nic przewlekłe, zapada jedynie na infekcje sezonowe.

Małaletnia mieszka aktualnie z matką i przyrodnim bratem A. D. urodzonym (...), oraz prababcią K. K., wszyscy razem prowadzą wspólne gospodarstwo domowe.

Usprawiedliwione koszty utrzymania powódki w oparciu o zeznania jej matki i złożone dokumenty oraz zasady doświadczenia życiowego, w kontekście sytuacji jej rodziców i przy uwzględnieniu kosztów utrzymania mieszkania przypadających na małaletnią zdaniem Sądu mieszczą się w chwili obecnej w kwocie około 1.345 zł. Na koszty te składają się następujące średnie miesięczne wydatki: koszt utrzymania mieszkania przypadający na powódkę około 217 zł (1/4 kosztów opłat eksploatacyjnych), koszty związane z edukacją szkolną 100 zł, wyżywienie 500 zł, kosmetyki i środki czystości 75 zł, leki i witaminy 50 zł, odzież 100 zł, telefon komórkowy 30 zł, koszt zajęć dodatkowych z j. angielskiego 100 zł, P. 50 zł, zajęcia artystyczne 70 zł, harcerstwo 15 zł, zajęcia z gitary 25 zł.

Matka zapewnia również córce dodatkowo naukę jazdy konnej, której koszt wynosi 135 zł miesięcznie.

Pozwany ma wobec córki zaległości alimentacyjne w wysokości około 14.000 zł.

W czasie poprzedniej sprawy alimentacyjnej małoletnia powódka miała 5 lat, uczęszczała do przedszkola, którego łączny koszt wynosił około 300 zł miesięcznie z wyżywieniem i zajęciami dodatkowymi. Małoletnia uczęszczała na zajęcia dodatkowe do (...), których koszt wynosił 40 zł. Na wyżywienie córki matka wydawała około 200 zł, na książki, zabawki około 50 zł, na kosmetyki i środki czystości 30 zł, na odzież 100 zł, na opłaty związane z transportem miejskim 30 zł.

Małoletnia W. mieszkała wówczas z matką i dziadkami J. N., razem prowadzili gospodarstwo domowe. Przypadające na powódkę koszty utrzymania mieszkania wynosiły $\frac{1}{4}$ całości kosztów, czyli 152 zł miesięcznie. Małoletnia była wówczas generalnie zdrowa, nie chorowała na nic przewlekłe.

Łączny koszt utrzymania dziecka wtedy wynosił około 900 zł miesięcznie.

Matka powódki J. N. mieszkała podczas ostatniej sprawy razem z córką u rodziców swojej matki, prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. Miesięczny koszt utrzymania mieszkania wynosił wówczas około 610 zł, w szczególności czynsz ok. 500 zł, gaz średnio ok. 50 zł, prąd średnio 66 zł.

J. N. pracowała wówczas w firmie (...) Sp. z o.o. na stanowisku kasjera, a jej wynagrodzenie z tego tytułu wynosiło 1.595,27 zł netto miesięcznie.

Obecnie J. N. mieszka w tym samym miejscu co podczas ostatniej sprawy u swojej babci K. K. razem z małoletnią powódką oraz synem A. D. urodzonym dnia (...) pochodzącym z nieformalnego związku z M. D.. Miesięczny koszt utrzymania mieszkania wynosi obecnie około 870 zł, w szczególności czynsz 660 zł, gaz 45 zł, prąd 80 zł, TV kablówka 70 zł, abonament RTV 20 zł. Zatem na powódkę przypada $\frac{1}{4}$ kosztów w wysokości około 217 zł miesięcznie.

J. N. nadal zatrudniona jest w firmie (...) obecnie na stanowisku pracownik nadzoru kasowego, a jej wynagrodzenie wynosi 1.679,99 zł netto miesięcznie. J. N. w związku z urodzeniem syna A. do czerwca 2016 r. przebywała na urlopie macierzyńskim i otrzymywała z tego tytułu zasiłek w wysokości 1.500 zł miesięcznie, a przez okres lipca i sierpnia była na urlopie wychowawczym. Matka powódki wróciła do pracy od września 2016 r. i zarabia około 1.700 zł netto miesięcznie.

Ojciec małoletniego A. D. przekazuje na utrzymanie syna około 700 – 800 zł miesięcznie i tyle mniej więcej wynosi koszt jego utrzymania bez kosztów związanych z mieszkaniem. M. D. jest w dobrych relacjach z J. N., często odwiedza syna, pomaga w jego wychowaniu, ponadto pomaga również w utrzymaniu powódki dowożąc ją na zajęcia dodatkowe, a także przekazując na nią kwoty rzędu 100-200 zł miesięcznie.

J. N. z Programu 500+ pobiera co miesiąc kwotę 500 zł miesięcznie.

K. K. otrzymuje emeryturę w kwocie 2800 zł miesięcznie.

Pozwany J. O. podczas ostatniej sprawy alimentacyjnej w 2008 r. mieszkał z rodzicami. Pozwany na swoje utrzymanie przekazywał rodzicom około 250 zł miesięcznie.

Pozwany pracował wówczas jako kierowca w Zakładzie Usług (...) i z tego tytułu uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 1.200 zł brutto miesięcznie. J. O. posiada prawo jazdy kategorii B .

Pozwany J. O. mieszka i pracuje we Francji od kilku lat. Wszystkie jego prace miały charakter sezonowy. Pozwany pracował przez dwa, trzy miesiące a następnie wracał do Polski. Przerwy pomiędzy kolejnymi pracami trwały nawet do 5 miesięcy. Pozwany przebywał wówczas w Polsce i utrzymywał się jedynie z pieniędzy, które wcześniej zarobił we Francji.

J. O. od lipca 2015 r. do dnia 31 listopada 2015 r. pracował i zarabiał z tego tytułu 1.200 euro. Rozwiązał pracę za porozumieniem stron. Następnie zarejestrował się jako bezrobotny i otrzymywał zasiłek w kwocie 860 euro.

Pozwany pozostaje w związku nieformalnym, z którego dnia (...) urodził mu się syn A. O. (1). Do końca 2015 roku mieszkał we Francji z partnerką, która wróciła do Polski, jednak nada są w związku. Pozwany obecnie mieszka sam we Francji. Pozwany w związku z urodzeniem dziecka otrzymał jednorazowy zasiłek w kwocie 900 euro. Małoletni syn pozwanego A. jest chory na plagiocefalię i ma zapewnioną terapię kaskową, która nie jest refundowana przez NFZ, a jej koszt wyniósł ponad 8.200 zł. Koszt terapii poniosła w całości matka dziecka.

Pozwany na utrzymanie syna przesyła matce 120-150 euro miesięcznie. Partnerka pozwanego pobiera na ich syna zasiłek w kwocie 1.000 zł miesięcznie, a ją samą utrzymują rodzice. We Francji przysługuje kwota 180 euro zasiłku na dziecko, jednak musi ono przebywać na terenie Francji.

Pozwany zatrudniony był na umowę o pracę w restauracji w charakterze pomocnika kucharza na okres od dnia 2 marca 2016 roku do dnia 31 października 2016 roku i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości 1.200 euro miesięcznie. Jednak w sierpniu 2016 r. umowę rozwiązał na mocy porozumienia stron. Obecnie pozwany czeka na dokumenty, aby mógł formalnie zarejestrować się jako bezrobotny we Francji. Okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych wynosi 6 miesięcy.

J. O. ma zamiar pozostać we Francji, nie chce wracać do Polski. Pozwany wynajmuje we Francji mieszkanie, którego miesięczny koszt utrzymania wynosi około 620 euro, w szczególności czynsz 450 euro, prąd 72 euro, woda 35 euro, Internet 60 zł. Miesięcznie pozwany na swoje wyżywienie przeznacza 200 – 250 euro, na środki czystości i kosmetyki 35 euro, paliwo 100 euro. Pozwany posiada samochód A. (...) rocznik 1999, który zakupił trzy lata temu. Wydatki pozwanego więc to około 1040 euro miesięcznie (bez opłaty za internet).

Jak wynika z pisma PUP z dnia 2 sierpnia 2016 r. Powiatowy Urząd Pracy w P. aktualnie dysponuje ofertami pracy dla kierowcy z prawem jazdy kat. B z wynagrodzeniem 2.050 do 4.000 zł brutto, dla kierowcy z kat. C z wynagrodzeniem 1.850 do 3.000 zł brutto. Nadto wskazano, że dysponowano ofertami pracy w charakterze pomocy kuchennej ze stawką od 1.850 do 2.500 zł brutto, w zawodzie sprzedawca ofertami pracy z wynagrodzeniem od 1.850 do 3.000 zł brutto oraz dla osób bez kwalifikacji dysponował ofertami takimi jak:

- pracownik produkcyjny z wynagrodzeniem od 1.850 do 2.500 zł brutto
- pracownik magazynowy ze stawką od 1.850 zł brutto
- pracownik gospodarczy ze stawką 1.850 zł brutto
- pakowacz ze stawką 2.268 zł brutto
- osoba sprzątająca ze stawką 2.000 zł brutto
- pracownik ochrony ze stawką 1.900 zł brutto

Natomiast dla kobiet bez kwalifikacji PUP dysponował ofertami dla osób bez kwalifikacji:

- sprzątac/ka ze stawką 1.850 zł brutto
- pakowacz ze stawką 2.268 zł brutto
- kasjer ze stawką od 1.950 do 2.500 zł brutto
- prasowaczka z wynagrodzeniem 1.850 zł brutto
- składaczka ze stawką 1.850 zł brutto Oferty realizowane są na bieżąco.

Dotychczasowe alimenty na rzecz małoletniego powódki W. O. zostały ustalone w ugodzie zawartej przed tut. Sądem w dniu 1 października 2008 r. w sprawie o sygn. akt IV RC 987/08.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań matki powódki J. N. (k. 177 w zw z k. 152-153), zeznań pozwanego J. O. (k. 177 w zw. z k. 175-177), świadków K. K. (k. 173-174), M. D. (k. 174-175), (k.), a także akt tut. Sądu sygn. IV RC 1140/12.

Nadto sąd uwzględnił dokumenty: potwierdzenia przelewów (k. 8-10), zaświadczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań -Grunwald i Jeżyce w Poznaniu M. J. (sygn. akt KMP 53/08) z dnia 01 grudnia 2015 r. (k. 11-12), zaświadczenie wystawione przez Stowarzyszenie (...) i potwierdzenie przelewu (k. 13), zaświadczenie wystawione przez (...) numer 1 (k. 14), zaświadczenie wystawione przez (...) i potwierdzenie przelewu na kurs (k. 15-16), karnet ATRIUM-KONIE i potwierdzenie przelewu (k. 17), potwierdzenie opłat za korepetycje (k. 18), zaświadczenie z Praktiker Polska (k. 19), potwierdzenie wpłat alimentów na rzecz mał. A. (k. 20), odpis skrócony aktu urodzenia mał. A. D. (k. 21), kopia PIT matki powódki (k. 22-24), wyciąg z historii rachunku bankowego J. N. za okres ostatnich 3 miesięcy (k. 25-32), kopie rachunków związanych z utrzymaniem mieszkania za okres ostatnich 6 miesięcy-czynsz, energia elektryczna, gaz, telewizja kablowa, RTV, ubezpieczenie (k. 33-51), kopia faktury VAT za zakup leków (k. 52), kopia faktury VAT za zakup pomocy szkolnych (k. 53), kopia faktury VAT za zakup odzieży i obuwia (54-56), kopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i potwierdzenie przelewu (k. 57), potwierdzenia przelewu za kursy zastępowych (k. 64-65), potwierdzenie przelewu za ferie zimowe (k. 66), kopie faktur VAT za pomoce naukowe (k. 67-68), kopia faktury VAT za akcesoria do jazdy konnej (k. 69), kopia faktury VAT za odzież (k. 70-76), kopie dokumentów dot. pozwanego w j. francuskim (k. 94-98, 106-120), kopia PIT pozwanego (k. 98-105), tłumaczenie umowy o pracę pozwanego (k. 127-131), tłumaczenie potwierdzenia zapłaty czynszu za mieszkanie za miesiąc styczeń 2016 r. (k. 143), tłumaczenie faktury za energię elektryczną za okres pięciu miesięcy oraz harmonogram płatności za energię elektryczną na rok 2016/2017 (k. 144-145), tłumaczenie opłaty za wywóz nieczystości (k. 146), tłumaczenie odpisu zupełnego aktu urodzenia małoletniego syna pozwanego (k. 147), pismo PUP (k. 159), kopia umowy leczenia mał. A. O. (2) oraz dokumentacja i faktury związane z leczeniem (k. 163-171)

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego sąd dokonał następujących ocen i rozważań :

Całość zeznań matki powódki J. N. Sąd uznał za wiarygodną. Są one logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Składała ona zeznania na temat swojej sytuacji życiowej i materialnej oraz sytuacji powódki. Sąd uwzględnił jej zeznania co do jej wydatków i ich kosztów w tym zakresie w jakim opisano to w powyższym stanie faktycznym. W świetle własnego jak i zawodowego doświadczenia Sąd uznał, że kwota 600 zł przeznaczana na wyżywienie w przypadku dziewczynki w wieku powódki jest zawyżona i wystarczająca jest kwota 500 zł miesięcznie. Podobnie w ocenie Sądu J. N. zawyżyła kwoty przeznaczone na higienę oraz odzież i w ramach obowiązku alimentacyjnego pozwanego zasadne są kwoty odpowiednio 75 zł a nie 100 zł oraz 100 zł a nie 150 zł miesięcznie. Nadto w ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, że wydatki związane z harcerstwem małoletniej wynoszą 50 zł miesięcznie, zatem Sąd uznał za wykazaną została kwota 15 zł miesięcznie. Sąd nie doliczył do usprawiedliwionych i koniecznych kosztów utrzymania powódki jazdy konnej uznając, że jest to wydatek ponadstandardowy nie mieszczący się w zakresie obowiązku alimentacyjnego pozwanego, który nie ma takich dochodów aby pokrywać taki wydatek.

Na przymiot wiarygodności zasługują również zeznania pozwanego J. O., albowiem zeznawał on rzeczowo i logicznie na temat swojej sytuacji życiowej i materialnej, a na poparcie swoich twierdzeń złożył także dokumentację, potwierdzającą jego zeznania. Poza tym Sąd nie znalazł żadnych podstaw podważania treści tych zeznań, a nadto strona powodowa nie kwestionowała również ich treści, w zakresie uznanym przez Sąd.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków K. K. – babci J. N. oraz D. – partnera J. N., albowiem wskazani zeznawali spontanicznie, zgodnie z posiadaną wiedzą na temat sytuacji życiowej i materialnej małoletniej powódki oraz jej matki, a ich zeznania były spójne z zebraniem materiałem dowodowym.

W pewnym zakresie ustalenia Sądu oparte zostały na zasadach doświadczenia życiowego. Zgodnie z utrwalonym poglądem ustalenia Sądu dotyczące sytuacji materialnej stron, jeżeli nie odbiega ona od standardowej, mogą zostać poczynione w oparciu o same zasady doświadczenia życiowego (podobnie: orz. SN z dnia 29 listopada 1949 roku,

Wa.C. 167/49, NP 1951 r., nr 2, s. 52). Zasadę tę Sąd zastosował uzupełniająco dla określenia wydatków stron, a w szczególności stałych opłat i innych kosztów.

Dokumentom złożonym przez strony w sprawie sąd dał wiarę w całości z uwagi na ich pochodzenie lub urzędowy charakter. Dotyczyły one sytuacji obu stron postępowania i w tym zakresie zostały uwzględnione przez sąd. Żadna zresztą ze stron nie kwestionowała tych dokumentów a sąd nie znalazł z urzędu podstaw by podważać fakty, które stwierdzały te dokumenty.

Sąd zważył co następuje :

Podstawą prawną powództwa jest art. 138 kro w zw. z art. 128 kro i art. 133§ 1 kro oraz art. 136 kro.

Zgodnie z art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Obowiązek alimentacyjny wobec dziecka stanowi uszczegółowienie ogólnego obowiązku „troszczenia się o fizyczny i o duchowy rozwój dziecka” i należytego przygotowania go, odpowiednio do jego uzdolnień do pracy zawodowej (art. 96 kro). Obowiązek ten nie jest ograniczony przez żaden sztywny termin, a w szczególności – przez termin dojścia przez alimentowanego do pełnoletniości. Nie jest także związany ze stopniem wykształcenia w tym sensie, że nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego stopnia podstawowego lub średniego wykształcenia. Jedyną miarodajną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie tego obowiązku jest to, czy dziecko może się utrzymać samodzielnie, przy czym przyjmuje się, że nie można tego oczekiwać od dziecka małoletniego. Z tej przyczyny w odniesieniu do dzieci, które osiągnęły pełnoletniość, brać należy pod uwagę to, czy wykazują chęć dalszej nauki oraz czy osobiste zdolności i cechy charakteru pozwalają na rzeczywiste kontynuowanie nauki. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.11.1997, w sprawie III CKN 217/97, Prokuratura i Prawo 1998/28).

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 138 kro, w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Przy ocenie, czy zachodzą przesłanki do zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego w myśl art. 138 kro, należy brać pod uwagę wszelkie okoliczności mogące świadczyć o zmianie stosunków, a zwłaszcza możliwości zarobkowych i majątkowych stron (wyrok Sądu Najwyższego z 1969.03.26, sygn. III CRN 54/69 LEX nr 6480).

Potrzeby uprawnionego oraz możliwości zobowiązanego ulegają zmianie; tym samym może ulegać zmianie wysokość alimentów. Dlatego w razie zmiany stosunków zarówno uprawniony, jak i zobowiązany mogą żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego (art. 138 kro). Zmiana stosunków może prowadzić do uchylecia obowiązku alimentacyjnego bądź do podwyższenia lub obniżenia alimentów (uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 23 października-16 listopada 1954 r., I Co 41/54, PiP 1955, z. 12, s. (...)).

W ocenie sądu powództwo małoletniej W. O. o podwyższenie alimentów zasługuje w części na uwzględnienie. W ocenie sądu zwiększyły się potrzeby powódki przy jednoczesnym zwiększeniu się możliwości pozwanego. Od momentu zawarcia ugody minęło osiem lat. W tym czasie małoletnia W. skończyła przedszkole oraz zakończyła edukację w szkole podstawowej i rozpoczęła kolejny etap nauki w gimnazjum.

W tym okresie zmieniły się i wzrosły potrzeby małoletniej. Obecnie Sąd ustalił, że konieczne i usprawiedliwione wydatki na zaspokojenie potrzeb powódki oscylują wokół kwoty 1.340 zł miesięcznie (w czasie poprzedniej sprawy była to kwota około 900 zł miesięcznie). W ocenie Sądu ponoszone przez matkę powódki - po ich racjonalizowaniu i ograniczeniu o czym była mowa przy ocenie dowodu z zeznań J. N. - są w pełni uzasadnione. Należy podkreślić, że małoletnia W. jest w okresie wzrostu i rozwoju, potrzebuje odpowiedniego żywienia, aby ten rozwój przebiegał prawidłowo. Ponadto z racji swego wieku wymaga odzieży w większych rozmiarach, co wymaga zwiększonych środków. Nadto nauka w szkole wiąże się ze znacznymi wydatkami, a w miarę upływu lat potrzebna jest do szkoły relatywnie większa ilość przyborów i pomocy do nauki. Ponadto matka zapewnia córce zajęcia dodatkowe. Należy

podkreślić, że przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumie się nie tylko elementarne, polegające na zapewnieniu minimum egzystencji; chodzi bowiem o stworzenie uprawnionemu normalnych warunków bytowania, odpowiadających jego wiekowi, stanowi zdrowia i innym okolicznościom sprawy. Wymienione przez J. N. wydatki czynione na córkę w ocenie Sądu wydatkami podstawowymi i w pełni usprawiedliwionymi wiekiem, etapem edukacji, stanem zdrowia i rozwoju powódki, a tym samym niezbędnymi dla jej prawidłowego dalszego rozwoju i bieżącego życia. Ich zakres jest również uzasadniony w świetle zasad doświadczenia życiowego i zawodowego Sądu. Jeśli chodzi o koszty związane z zaspokajaniem potrzeb małoletniej powódki, to wynikają one głównie z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową, a także powszechnie znanych cen żywności, cen usług, również w świetle zasad doświadczenia życiowego Sąd nie znalazł podstaw do podważania zasadności i wysokości większości z tych wydatków.

Matka powódki nadal pracuje w tym samym miejscu co podczas ostatniej sprawy, a jej wynagrodzenie nie uległo zasadniczej zmianie. Natomiast J. napierała ma obecnie na utrzymaniu jeszcze jedno dziecko. Matka powódki ze swej strony wykonuje swój obowiązek alimentacyjny względem powódki przez osobisty wysiłek wychowawczy oraz świadczenie usług jak pielęgnowanie dziecka, nadzór nad nim, przygotowywanie posiłków, dbałość o zamieszkiwany lokal.

Biorąc pod uwagę stan istniejący w czasie poprzedniego ustalenia alimentów (wiek dziecka, podwyżki opłat i cen) należy uznać, że nastąpiła zmiana potrzeb uprawnionego na tyle istotna, że wymagała skorygowania wysokości renty alimentacyjnej.

Wysokość świadczeń alimentacyjnych uzależniona jest nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, lecz i od majątkowych i zarobkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 kro). Sąd uznał, że może on płacić alimenty na powoda w wysokości wskazanej w wyroku. Wprawdzie J. O. założył nową rodzinę i ma na utrzymaniu obecnie również syna, jednak decydując się na kolejne dziecko powinien być świadomy, że ma już na utrzymaniu dziecko w wieku szkolnym. Pozwany sam podjął decyzje o posiadaniu kolejnego dziecka i powinien ponosić konsekwencje tego wyboru.

Natomiast biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny należy uznać, że sytuacja materialna pozwanego uległa poprawie od momentu ustalania ostatnio obowiązku alimentacyjnego. Pozwany kosztami utrzymania również syna dzieli się z partnerką.

Pozwany osiąga obecnie wyższe dochody niż w czasie poprzedniej sprawy alimentacyjnej. W momencie zawarcia ugody w poprzedniej sprawie pozwany zarabiał jako kierowca 1.200 zł brutto miesięcznie, a we Francji zarabiał 1.200 euro na rękę miesięcznie. Natomiast jak wynika z pisma PUP w Polsce są oferty pracy dla kierowców z wynagrodzeniem od 2.000 zł do 4.000 zł brutto miesięcznie. Nie można przyjąć, że pozwany osiągałby najwyższe bądź najniższe wynagrodzenie, zatem Sąd uznał, że jego zarobki w Polsce mogłyby osiągać średnio 3.000 zł brutto czyli ok. 2.100 zł netto miesięcznie.

We Francji pozwany miał podpisaną umowę o pracę do dnia 31 października 2016 r., jednak pozwany zgodził się na jej rozwiązanie za porozumieniem stron z dniem 31 sierpnia 2016 r.

W myśl art 136 kro jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Ponieważ powód zrezygnował z pracy, która stanowiła jedno źródło jego dochodu, Sąd zgodnie z art. 136 kro nie wziął tej okoliczności pod uwagę i przyjął możliwości zarobkowe pozwanego we Francji na kwotę 1200 euro netto miesięcznie.

Biorąc pod uwagę, że pozwany w 2015 r. jak i 2016 r. we Francji zarabiał 1.200 euro, to w ocenie Sądu na chwile obecna również mógłby osiągać taki dochód. J. O. może również wrócić do Polski i zarabiać około 2.100 zł netto miesięcznie. Należy podkreślić, że bezrobocie w P. jest na poziomie 3 - 4%.

Po uiszczeniu wszystkich opłat, zaspokojeniu swoich potrzeb oraz uiszczeniu alimentów na syna A. pozwanemu z kwoty 1.200 euro pozostaje około 160 euro co daje kwotę 650 zł. Należy wskazać, że Sąd do kosztów utrzymania pozwanego nie doliczył kosztów Internetu uznając, że jest to ponad standardowy wydatek, a nadto jest on dostępny obecnie w wielu miejscach za darmo.

Natomiast gdyby pozwany zamieszkał w Polsce to również byłoby go stać na alimenty w zasądzonej wysokości. Mając na uwadze, że zarobki pozwanego kształtowałyby się na poziomie około 2.100 zł miesięcznie netto to dochód ten byłby wystarczający na zaspokojenie jego miesięcznych potrzeb w Polsce, które w ocenie Sądu kształtowałyby się na poziomie około 850 zł (wyżywienie 400 zł, dojazd do pracy 100 zł, odzież 50 zł, środki czystości 50 zł, wynajem pokoju 250 zł), oraz na alimenty na małoletniego A. 600 zł (150 euro) i alimenty na powódkę 650 zł.

Mając na uwadze, że pozwany ma dwójkę dzieci powinien się podzielić z nimi chociażby skromnymi dochodami.

Powyższe wskazuje, że pozwanego stać na płacenie alimentów w wysokości wskazanej w wyroku. Pozwany musi podzielić się z dwójką swoich dzieci osiąganymi przez niego dochodami. Należy podkreślić, że pozwany w inny sposób nie pomaga i nie bierze udziału w wychowaniu córki, a alimenty w kwocie 400 zł nie zaspokajają nawet 1/3 potrzeb dziecka. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że pozwany na utrzymanie swojego drugiego dziecka A. przekazuje większe alimenty niż obecnie na powódkę, natomiast nie płaci ich i ma zaległość alimentacyjną w stosunku do W..

W ocenie Sądu na chwilę obecną pozwany nie może płacić alimentów w wyższej niż zasądzona kwocie, gdyż jego aktualne możliwości finansowe mu na to nie pozwalają. We Francji pozwany może zarobić 1.200 euro a w Polsce około 2.100 zł netto miesięcznie, a takie dochody uwzględniając jego własne wydatki wskazane wyżej oraz fakt, że ma na utrzymaniu jeszcze syna pozwalają mu jedynie płacić alimenty w wysokości 650 zł miesięcznie .

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził podwyższone alimenty na rzecz małoletniej powódki W. O. od dnia wniesienia powództwo, tj. 17 grudnia 2015 r. w kwocie po 650 zł miesięcznie, gdyż w tym czasie pozwany był zobowiązany płacić alimenty w takiej wysokości, a uzasadnione koszty utrzymania powódki były w tym czasie już wyższe, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono. Tak więc ta data zasądzenia alimentów jest zasadna.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

O klauzuli wykonalności Sąd orzekł na podstawie art.1082 kpc.

O odsetkach orzeczono na podstawie art 481 kc.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98, 100 i 102 kpc. Stronę powodową sąd nie obciążył kosztami sądowymi mając na uwadze, że była ona ustawowo od nich zwolniona. Natomiast mając na uwadze, że każda ze stron częściowo wygrała i przegrała proces Sąd na zasadzie słuszności uznał, że koszty zastępstwa procesowego każda ze stron powinna ponieść we własnym zakresie. Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu biorąc pod uwagę to, że musi on spłacić zaległe alimenty na powoda oraz ma na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Mając to na uwadze orzeczona o kosztach jak w pkt 5 wyroku.

SSR Eugeniusz Bosacki